

Разумът е пътят към Исляма

В тази кратка брошура ще бъде доказано чрез цитати от Корана, че до ислямското убеждение (акида) трябва да се стигне по рационален път, т.е. чрез разума.

На кратко, но прецизно, ще бъде доказано, че Аллах наистина съществува като създател и че Коранът е непроменено и автентично Божие откровение.

Брошурата е особено подходяща за млади читатели, но дава също така възможност както на по-възрастни читатели, така и на немюсюлмани да погледнат под друг ъгъл на Исляма.

بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

В ИМЕТО НА АЛЛАХ –
ВСЕМИЛОСТИВИЯ, МИЛОСЪРДНИЯ

Разумът е пътят към Исляма

Ако погледнем картината, с която се изобразява Ислямът в медиите, един от най-често срещаните упреци гласи, че мюсюлманите действат и постъпват ирационално и фаталистично. Ислямът се описва като враг, без да се разясняват фундаментите на Исляма. Основанието и причините за последователното и безкомпромисно практикуване на Исляма от неговите привърженици ще остане тайна за страничните наблюдатели, докато те не се съгласят да разгледат убеждението на мюсюлманите – тяхната *акида* – и внимателно да го изследват.

Ислямът е основан на убеждението в съществуването на Аллах, Неговите пророци, книгите Му, съдния ден и съдбата - както добрата, така и лошата. Това е основата, върху която се гради Ислямът. Така както всяка една къща се нуждае от стабилен фундамент, така и елементите на Исляма градят на стабилен фундамент, т.е. върху *акидата*. Този фундамент трябва, разбира се, да е в състояние да даде ясен отговор на екзистенциалните въпроси в човешкия живот. За да е стабилна тази *акида*, тя трябва да се основава на доказателства, разбираеми за човешкия разум и чиято правилност той може да разпознае.

Ако разумът не е в състояние да схване тези доказателства, понеже те не са рационално разбираеми, основата остава нестабилна заради оставащото съмнение, чрез което и цялата постройка остава нестабилна. Затова: Само разумът е пътят, който води до едно пълно убеждение.

Как изглежда доказателството, което доказва истинността на Исляма?

Всеки един човек трябва да е в състояние да разбере това доказателство. Възможностите, които са му дадени за това, са разумът и сетивата, които му позволяват да възприеме заобикалящата го среда. Човекът е създание, живущо във вселената, затова той трябва да се занимава със себе си, живота и вселената. С това са свързани екзистенциални въпроси, които конфронтират човека с началото му и чрез това с началото на вселената, както и със същинския смисъл на съществуването му.

По принципа за причина и следствие зад всяко следствие е скрита причина, поради което и материята трябва да е следствие на една причина. Ако някой види напр. следа от лапата на някое животно в пустинен пясък, той разбира, че *зад* следата като *следствие* се крие една *причина*, т.е. че преди това на това място се е намирало някое животно. Въпреки че човекът не е видял сам животното, той е длъжен въз основа на следствието (следата) да си направи извод, че от там е минало животно. Еквивалентно на това, човек е длъжен да се замисли над произхода на мате-

рията. При това материята е следствието. Тя съществува и може да бъде видяна от всеки. Така че той трябва да потърси само причината.

Човек разбира чрез наблюдение, че всички видове материя имат определени свойства. Всички материални форми на проявление са от една страна ограничени във времето и пространството, а от друга те не съществуват от само себе си. Най-ясна е обаче неспособността им да създават нови материи от нищо.

Очевидна е ограничеността във времето и пространството. Човек се ражда и неволно му е предопределено да умре. На вселената не може да се гледа като на причина за произхода на материалните форми на проявление, понеже самата тя е с произход, чрез което самата тя представлява следствие. С вселена се обозначават съзвездия, планети, слънца и т.н. Планетите и слънцата минават и отминават. Напр. края на слънцето в нашата слънчева система се предвижда след около 5 милиарда години. Произходът му е датиран с 5 милиарда години назад. Слънчевата система подлежи също така на подредба, без която тя не

може да съществува. Разстоянието на земята от слънцето е до такава степен определено, че на земята може да произлиза живот и земята не може да се блъсне в слънцето. Ако една от планетите от тази вселена напусне мястото си, причиненото неравновесие ще доведе до неизбежния край на тази слънчева система и живота на земята. Тази подредба се наблюдава във всички форми на проявление на живот. Човекът също подлежи на тази подредба и не е в състояние да ѝ се противопостави. Ако той се противи да спи или да се храни, то това ще доведе неизбежно до смъртта му.

Човекът е зависим и от други форми на проявление на материята. Той не може да съществува без храна, без светлина, без вода. Земята не може да съществува без слънцето, слънцето – без водород. Тези примери могат да бъдат произволно допълнени. Те показват, че нито една от формите на материята не е автономна и не може да съществува от само себе си.

Тази зависимост включва факта, че никоя материална форма на проявление не е в състояние да създаде нова материя от нищо. Човек е единствено в състояние

да превърне една материална форма в друга. Той е напр. в състояние да сготви с някои продукти новоястие или да съедини някои химични вещества. Но той не е в състояние да създаде сам тези вещества или продукти. Напр. до ден днешен на хората не им се отдава да извършат в лаборатория най-обикновения процес в природата – фотосинтезата, а да не говорим за създаването на нова клетка - фундаментът на живота.

Всички тези наблюдения водят до заключението, че причиняващата сила, която се крие зад живота, хората и вселената, не е от материална природа.

Има ли друго алтернативно обяснение, освен това, че Аллах - т.е. Бог - представлява тази причиняваща, създаваща сила?

Не, понеже другите два модела, които обясняват произхода на материалните форми на проявление, са за отхвърляне. Материята по природа не е вечна, понеже – както вече беше споменато – тя е ограничена в пространството и времето, което изисква произхода ѝ

да е причинен от създател, понеже тя самата не е в състояние на това.

Затова мюсюлманинът признава с разума си, че Аллах е единственият Създател на всичко. Това е рационалният извод от казаното до сега. И понеже до това доказателство се стига чрез разума, убеждението (*иман*) на мюсюлманите в съществуването на Аллах е безспорно и неопровержимо. Така както от следите в пустинята хората установяват наличието на животното, без то да бъде видно, така хората установяват въз основа на наличието на съданията наличието на техния създател, т.е. на Аллах, без да са Го видели. Освен това, всичко, което хората са в състояние да видят, е за тях нещо ограничено, поради което то не може да изпълнява ролята на създател. В Корана – свещената книга на мюсюлманите – хората се подканват да сведат това доказателство.

Аллах казва в *Сура Ал-Имран*:

﴿إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
لآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَبْصَارِ﴾

„В сътворяването на небесата и на земята, и в промяната на нощта и деня има знамения за разумните.“ (Сура 3, аят 190)

В Сура Ал-Бакара Аллах апелира към хората:

﴿إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ
الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ
مَاءٍ فَأَخْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَضْرِيفِ
الرِّيَاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ﴾

„В сътворяването на небесата и на земята, и в промяната на нощта и деня, и в корабите, плаващи в морето с онова, което носи полза на хората, и във водата, която Аллах изсипва от небето, и съживява с нея земята след нейната смърт, и множи там всякакви твари, и в смяната на ветровете, и в покорните между небето и земята облаци - наистина има знамения за хора проумяващи.“ (Сура 2, аят 164)

Освен това Аллах казва в Сура Ал-Гашия:

﴿ أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى الْإِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ ﴾ * وَإِلَى السَّمَاءِ كَيْفَ رُفِعَتْ *
﴿ وَإِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ ﴾ * وَإِلَى الْأَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ ﴿﴾

„И нима не виждат как бяха сътворени камилите и как бе въздигнато небето, и как бяха възправени планините, и как бе разпростряна земята?“

(Сура 88, аяти 17-20)

Какъв е резултатът от факта, че съществува само един създател?

Създателят или оставя хората на произвола на съдбата им или им известява как да организират земния си живот. Рационално погледнато първата възможност се изключва, понеже въз основа на съществуването на създателя хората и създателя са свързани. Тъй като обаче човек не може да види същността на създателя, връзката между човека и създателя може да бъде регулирана само от създателя. Т.е. създателят трябва да предаде на хората откровения, понеже те не могат сами да забележат, дали напр. създателят иска да му

се молят или не иска, и ако иска, как трябва да стане това. Това знае само създателят и е недостъпно за хората. Единствено създателят е в състояние да отговори на този въпрос.

Хората имат инстинкти и органични нужди, които трябва да се регулират. Действията на хората се мотивират чрез тези инстинкти и нужди. Въз основа на субективния и ограничения си кръгзор човек не е в състояние да създаде всеобщо валидни правила за задоволяването на тези инстинкти и нужди, както и да конципира система, която да позволява съвместния живот на всички хора, независимо от цвета на кожата им и националността им. Той не е в състояние да разглежда и разрешава проблемите в глобален мащаб. Той предава своите самостоятелно и субективно измислени проблеми на останалите и се опитва да намери чрез това едно всеобхватно решение. Тъй като хората – заедно с всичките им инстинкти и органични нужди – са създадения на един единствен Създател, само Той е в състояние да създаде една обективна система, която регулира всички човешки връзки.

Понеже разбирането на хората за регулирането на тези инстинкти и органични нужди подлежи на дисхармония, разлика в мненията, противоречия, собствените им интереси, както и на въздействието на средата, в която живеят. Следователно Аллах, като създател на хората, като техен „конструктор”, който е запознат с всеки един техен детайл, е Единственият, който може да предложи подходящи решения за проблемите на хората. Това е причината, поради която Той е откровил на хората послания.

Как обаче Аллах предал на хората тези откровения?

Аллах е избирал определени хора, които да предадат посланията Му – пророците. Всеки един пророк е бил един от народа му. Това, което обаче го отличавало от останалите хора, било чудото, което Аллах му дал. Тези чудеса били от нужда, за да докажат истинността на пророчеството му и с това и истинността на неговото божествено послание. Иначе всеки би могъл да претендира да е пророк. Чудото трябвало да е нещо свръхестествено, което не можело да бъде имити-

рано от някой непророк. Пророкът Мухаммад (а.с.с.) не е лекувал болести, нито е вървял по вода. Единственото му неограничено във времето чудо бил самият Коран.

Чудото на Корана се отразява в езиковия му стил. Словата са из богатството на арабския език, който по време на джахилията – предислямския период – е бил в разцвета си. Синтактичната форма на Корана била обаче до момента непозната. Тази особеност предава без съмнение неповторимостта на това писание. Тогавашните жители на Мекка – родния град на пророка Мухаммад (а.с.с.) – били ядосани от неговите изказвания срещу идолите им, но не можели да избягат от обаянието на Корана. Тези, които владеели перфектно арабския език, били удивени от езиковия стил на Корана. Никой, дори и най-големите врагове на Мухаммад (а.с.с.), не можел да отрече божествения характер на Корана. Чудото на Корана се доказва и от подканата на Аллах към хората да измислят подобни аяти или сури, в което те се провалили. Аллах изразява ясно тази подкана в Корана:

﴿وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّن مِّثْلِهِ﴾

„А ако се съмнявате в това, което сме низпослали на Нашия раб, донесете една сура, подобна на неговите...” (Сура 2, аят 23)

На друго място в Корана Аллах казва:

﴿قُلْ لَّيِّنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَىٰ أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ
لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا﴾

„Кажи: „И да се съберат хората и джиновете, за да създадат подобен на този Коран, те не ще създадат такъв подобен, дори един на друг да си помагат!”” (Сура 17, аят 88)

До ден днешен на нито един арабин, а да не говорим за неарабин, не се е отдало да достигне стила и езиковата пълнота на Корана.

Неуспехът на арабите в това отношение включва и неуспеха на арабина Мухаммад (а.с.с.). Изключено е

той да е авторът на Корана, понеже революционният синтаксис на Корана не представлява стилистично развитие на арабския език, с други думи той не произхожда от езиковата практика на предислямските араби. Всяка новост, независимо техническа или езикова, подлежи на процес на развитие от дадености. Нютон напр. развил природонаучните си аксиоми въз основа на експерименти и наблюдения. Творбите на Гьоте представляват отлично развитие, но не и революционна новост.

При сравнение на езика на Корана с предадените изказвания на пророка (а.с.с.) се забелязват видими различия. Даже и един неарабин може да забележи разликата в стиловете. Споменатите познания доказват без съмнение божия произход на Корана. Тези прости логични взаимовръзки могат винаги да бъдат разбрани от всеки. Решаващ при това е аспектът, че Аллах – Величественият – апелира към *цялото човечество*, ако то се съмнява в божествения произход на Корана. Този апел важи за *всеки* човек до съдния ден. Възражението, че тази аргументация не важи за неа-

раби, понеже поради липса на езикови познания те не са в състояние да разпознаят неповторимостта на Корана, е невалидно. Понеже апелът да се създаде нещо равно на Корана е отправен към цялото човечество. Тук не става въпрос на първо лице за това, човек *сам* да разпознае стилистичното величие на Корана, което е невъзможно и за араби, заради липса на солидни езикови познания. По скоро става въпрос за *приемането на Божията подкана* Корана да се *надмине стилистично от някого*. Това обаче не се е отдало до ден днешен на никого и няма и да се отдаде на никого до съдния ден! Това е задължаващото доказателство за всеки един човек, че Коранът е от Божий произход: Ако някой се колебае в това, Аллах го подканва, да създаде нещо подобно на Корана. Ако не успее, то той трябва да се признае за победен, както и да признае, че Коранът е от Аллах - Величествения.

﴿ وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّن مِّثْلِهِ
 وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِّن دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۲۳﴾ فَإِنْ لَّمْ
 تَفْعَلُوا وَلَكِنْ تَفْعَلُوا فَأْتُوا نَارَ النَّارِ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ
 أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴾

*„А ако се съмнявате в това, което сме низпослали на
 Нашия раб, донесете една сура, подобна на неговите,
 и призовете вашите свидетели - освен Аллах - ако
 говорите истината! Но не го ли направите - а нико-
 га не ще [го] направите - бойте се от Огъня, гори-
 вото на който са хората и камъните! Подготвен е
 той за неверниците.” (Сура 2, аяти 23-24)*

Подобен е случая с пророка Моисей и фараона. Чу-
 дото, което Аллах дал на Моисей като доказателство
 за пророчеството му, била пръчката, която се прев-
 ръщала в змия. Тук също ставало въпрос за това, да
 се опровергае това змийно чудо. Фараона не бил маг-
 ъосник, затова той не се опитал *сам* да го опровергае.
 Въпреки всичко за него това било задължаващо чудо,
 понеже никой – дори и от най-добрите магьосници и
 илюзионисти – не успял да го надмине. За провежда-

нето на това състезание не бил избран който и да е ден, а големия празник на египтяните „Яум ал-Зина” (ден на украшенията), при което хората били събрани при зори и всичко било инсценирано като голямо „шоу”:

قَالَ أَجِئْنَا لِنُخْرِجَنَّكَ مِنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يَا مُوسَى ﴿٥٧﴾ فَلَنَأْتِيَنَّكَ بِسِحْرِ
مِثْلِهِ فَأَجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَا نُخْلِفُهُ نَحْنُ وَلَا أَنْتَ مَكَانًا سُوًى ﴿٥٨﴾
قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمَ الزَّيْنَةِ وَأَنْ يُحَشَرَ النَّاسُ ضُحًى ﴿٥٩﴾

„Каза (фараона): „Нима ти дойде при нас, за да ни прогониш с магията си от нашата земя, о, Муса? Но ние ще направим магия, подобна на нея. Насрочи между нас и теб среща, която нито ние ще нарушим, нито ти – на справедливо място!” Каза [Муса]: „Срещата с вас ще бъде в деня за разкрсяване и хората да се съберат сутринта!””

(Сура 20, аят 57-59)

Други признаци за Божието откровение на Корана може да се открият в някои от неговите изказвания. В

Корана се описва напр. човешкото развитието в матката:

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّنَ الْبَعْثِ فَإِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِّنْ تُرَابٍ
ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ مِنْ مُّضْغَةٍ مُّخَلَّقَةٍ وَغَيْرِ مُّخَلَّقَةٍ
لِّتُبَيِّنَ لَكُمْ وَنُقَرُّ فِي الْأَرْحَامِ مَا نَشَاءُ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ
نُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوا أَشُدَّكُمْ وَمِنْكُمْ مَّنْ يُتَوَفَّىٰ وَمِنْكُمْ
مَّنْ يُرَدُّ إِلَىٰ أَرْذَلِ الْعُمُرِ لِكَيْلَا يَعْلَمَ مِنْ بَعْدِ عِلْمٍ شَيْئًا﴾

„О, хора, ако се съмнявате във възкресението, [вижте как] Ние ви сътворихме от пръст, после от частица сперма, после от съсирек, после от късче, сякаш надъвкано месо - оформено и неоформено, за да ви изявим [Нашата сила]. И оставяме в утробите когото пожелаем за определен срок, после ви изваждаме като деца, после [ви препитаваме], за да стигнете своята зрелост. И някой от вас умира, а някой от вас бива доведен до най-окаяната възраст, и тогава не знае нищо, след като е знаел. И виждаш земята безжизнена, но когато изсипваме вода върху нея, тя се раздвижва и набъбва, и отглежда всякакъв прелестен вид.” (Сура 22, аят 5)

Аллах – Величественият – казва освен това:

﴿وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ طِينٍ * ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَكِينٍ * ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظَامًا فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ لَحْمًا * ثُمَّ أَنْشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ﴾

„Сътворихме Ние човека от подбрана глина, после го оставяме - частица сперма - на сигурно място, после от частицата сперма създаваме съсирек и създаваме късче като надъвкано месо, и от късчето създаваме кости, и покриваме костите с плът, после го оформяме в друго творение. Благословен е Аллах, Най-прекрасният Творец!”

(Сура 23, аяти 12-14)

Тези две части от Корана описват в детайли и отговарящо на днешното познание на медицината развитието на човека в матката. Тези биологични познания не са били известни по онова време нито на Мухаммад (а.с.с.), нито на някой учен или лекар. Европейски учени успели едва през 20^{-ти} век да потвърдят това развитие, което е описано в Корана преди 14 века. Налични са и други примери, описващи още природни феномени.

Освен това, поради незабавното му записване, Коранът се е запазил от фалшификации, за разлика от предходните го откровения. Записаните под личния контрол на пророка (а.с.с.) сури били събрани в една творба по времето на Абу Бакр – първия халиф. По времето на третия халиф – Осман ибн Аффан – от тази творба били направени седем екземпляра. Два от тези седем оригинала се намират до ден днешен в Топкалъ музея в Истанбул и Самарканд.

По същия начин мюсюлманинът признава и пророчеството на Мухаммад (а.с.с.). След като беше доказан Божествения характер на Корана и никой не отрича, че Мухаммад (а.с.с.) е оповестил този Коран, той неизбежно трябва да е пророк и Божий пратеник. Делата, изказванията и умишленото му мълчане, които са записани в така наречените хадиси, са важен източник за ислямската юриспруденция. На тези хадиси не се гледа като на добродетелно замислени препоръки, чието спазване е доброволно предоставено на един или друг. Те представляват по скоро също един вид Божие откровение, с единствената разлика, че пророкът предал на мюсюлманите Божиите повели със своите собствени думи или дела. По съдържание тази сунна допълва и обяснява божиите повели в Корана. Това е резултат от убеждението за Божия произход на Корана, че

на всичко споменато в Корана трябва да се вярва. Това включва и нещата, които хората не могат да възприемат. Т.е. мюсюлманинът потвърждава между другото и съществуването на съдния ден, ангелите, рая, ада, предходните пророци и остарелите, невалидни вече послания.

Аллах казва:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ءَامِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَيَّ رَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا﴾

„О, вярващи, вярвайте в Аллах и в Неговия Пратеник, и в Книгата, която е низпослал на Своя Пратеник, и в Писанието, което е низпослал преди! А който отрича вярата в Аллах и в Неговите ангели, и в Неговите писания, и в Неговите пратеници, и в Сетния ден, той дълбоко се е заблудил.“ (Сура 4, аят 136)

Изложенията до тук образуват основата на ислямския фундамент – *акида*. Човек е създаден, за да служи на създателя си. Аллах казва:

﴿ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴾

„Сътворих Аз джиновете и хората единствено за да
Ми служат.“ (Сура 51, аят 56)

Т.е. животът на хората не е нищо друго освен една задача, която Създателят им е поставил, а именно служенето на Аллах. Понеже след смъртта Аллах ще държи сметка на всеки един човек. Ако е изпълнил тази задача, т.е. спазвал повелите и забраните на Аллах, той ще бъде награден с рая. В другия случай го очаква наказанието в огъня на ада, ако не е изпълнил задачата в рамките на повелите от Корана и сунната. Аллах казва:

﴿ فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ * وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ ﴾

„Който извърши добро, дори с тежест на прашилка,
ще го види. И който извърши зло, дори с тежест на
прашилка, ще го види.“ (Сура 99, аят 7-8)

Последователното и безкомпромисно практикуване на Исляма от страна на привържениците му става ясно от изложеното до сега. Мюсюлманинът *не си мисли просто*, а е *безспорно убеден*, че всички извършвани от него действия предстоят на критика в отвъдното. Затова мюсюлманинът не може да се съгласи с компромиси при изповядването на религията му, понеже това би означавало, че той или отрича божествения произход на повелите и забраните или че не е напълно наясно с последствията на действията му. Мюсюлманите се отличават чрез това в много отношения от привържениците на други религии. Юдеите и християните пренебрегват разума като основа на вярата, понеже фундаментите на религиите им не базират на рационалност. Така напр. в християнството е казано: „Благословени са тези, които вярват като деца.” Обмислени манипулации и несъзнателни промени са проникнали дълбоко във фундаментите на двете религии. Християнството напр. „разводнило” с теорията за светата троица абсолютното Божие единство. Противоречащи си пасажки и изказвания, които не съвпадат с модерните научни

открития, не се отричат дори и от мисионери на двете религии. Неудовлетворението в християнските кръгове, занимаващи се с Писанието, се изразява и от ватиканския църковен събор (1962-1965). Две изречения от този документ, който се отнасят за Стария Завет (глава 4, стр. 53), обсъждат непълнотата и неточността на някои текстове в стил, който не оставя съмнения.

„Като се има предвид ситуацията на човечеството преди Исус да е донесъл спасението, книгите на Стария Завет оставят всеки да разбере, кой е Бог и кой е човек, както и начинът, по който Бог с неговата милост и справедливост се отнася към хората. Въпреки че тези книги съдържат непълни и неточни информации, те са свидетели на една истинна, божествена и възпитателна доктрина.”

Всеки анализ на евангелията разкрива още с генеалогията на Исус на първата страница гравирани проблеми, понеже текста от Матей противоречи относно това с текста на Лука, като вторият противоречи и на

модерните познания относно възрастта на хората на земята. О. Кулман пише в книгата си „Новият Завет” относно противоречащите варианти на Новия Завет:

„До тях се е стигнало често чрез нежелателни грешки: преписвачът пропуснал дума или пък я е записал два пъти едно след друго; освен това от невнимание били пропускани цели изречения, понеже се намирали в предходния ръкопис между две еднакви думи. Понякога били правени и умишлени промени: преписвачът или си е позволявал да поправи текста според неговите представи, или се е опитвал да го съгласува с някой паралелен текст и е прикрил къде добре, къде не толкова добре разликите. Колкото повече ръкописите на Новия Завет се откъсвали от останалата ранно християнска литература и на тях се гледало като на Свето Писание, толкова по-малко преписвачи си позволявали корекции като предшествениците им: всеки вярвал, че преписва автентичния текст, чрез което се разпространили вариантите. Накрая някой преписвач записал коментар встрани до текста, за да обясни нещо. Последователят му си мислил, че това е част от

текста, която предшественикът му е искал да махне и затова смята, че задължително трябва да я вмъкне в текста. Чрез това новият текст ставал все по-объркващ.”

С оглед на тези факти, ниската готовност на повечето християни и юдеи да изпълняват безкомпромисно религията си е напълно разбираема, понеже те се чувстват привързани към религията си емоционално, а не чрез разума. Отричането на хората от тези две религии подчертава провала на идеите им и доказва недостатъчната им връзка с практиката. Ренесансът на Исляма няма тенденция на упадък, каквато се среща все по-често в Християнството. Причината за това е заложена както вече беше споменато в непроменимостта на посланието на Мухаммад (а.с.с.), което Аллах му доверил във формата на Корана.

Комунизмът и капитализмът са системи, които твърдят, че предоставят на хората един определен начин на живот, но в действителност го използват и повялят. Комунизмът не успя да даде на хората чувство на

задоволение и смисъл, така че празнотата във хората доведе до пропадането на обществото. Моменталната ситуация в Русия, където хората се лутат в търсене на нови ценности, потвърждава това. Капитализмът от своя страна предава на хората само материални ценности. Експлоатация, душевна бедност, самота и хора, които си проправят път с лакти са характерните за тази обществена форма белези. Мюсюлманите забелязват това развитие и се чувстват потвърдени във вярата си, че системи с човешки произход не означават спасение, а катастрофа за човечеството.

﴿وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
أَعْمَى * قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا *
قَالَ كَذَلِكَ أَتَتْكَ آيَاتُنَا فَنَسِيَتْهَا كَذَلِكَ الْيَوْمِ تُنْسَى﴾

„А който се отдръпва от Моето напомняне, за него има живот в лишения и сяп ще го подкараме в Деня на възкресението. Ще рече: „Господи, защо ме подкара сяп, а бях зрящ?“ Ще рече: „Както идваха при теб Нашиите знамения, но ги забравяше, така Днес и ти ще бъдеш забравен.“” (Сура 20, аяти 124-126)

Ислямът не е религия в ограничения смисъл на тази дума. Той представлява всеобхващаща форма на живот. Той има своя представа за този свят, за хората и съдбата им. Той набляга над ценностите, върху които се гради връзката на хората с Бог, със света, с обкръжаващите ги, обществото и институциите. Ислямът отрича всички светски житейски системи, понеже те гледат на човека като на независимо от Бог същество и смятат етиката и душевното предопределение на хората за маловажни що се отнася до обществено-икономическото им съществуване или политическата им наредба, в която живеят. Ислямът обаче обръща внимание и на двете страни от човешкия живот и ги свързва в хармонично цяло. Това състояние на хармоничност и вътрешно задоволство кара много хора в днешно време да се откъснат от материалния мироглед на капитализма и да се отдадат на идеалите на Исляма – истина, богуотдаденост, братство и обществено политическа справедливост.

Всеки един човек е длъжен да се запознае без предразсъдъци с основите на ислямската вяра. Тъй като

разумът е пътят, чрез който се стига до убеждението в истинността на Исляма, всеки е в състояние да разбере това убеждение. Надявам се с тази статия да съм дал някакъв импулс или най-малкото да съм спомогнал за разбирането на Исляма.

﴿ هَذَا بَلَاغٌ لِلنَّاسِ وَلِيُنذَرُوا بِهِ وَيَلْعَلُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَهٌ وَاحِدٌ
وَلِيَذَّكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴾

„Това е [Послание] за хората и за да бъдат увещавани с него, и за да знаят, че Аллах е Единственият Бог, и за да се поучат разумните хора.”

(Сура 14; аят 52)